

COM POSEM NOMS ALS CARRERS

la **M**unicipal

Històries de l'Ajuntament

La Ponència del Nomenclàtor té la missió d'assignar noms als nous carrers de la ciutat.

Preguntes per a ...

Ricardo Szwarczer
El funcionari a qui agradava el teatre

Sembla mentida

Anècdotes curioses i històries divertides de l'Ajuntament viscudes en primera persona

i les seccions de sempre, Gent de Casa i A Debat.

Setembre de 2007

Exemplar gratuït

Ajuntament de Barcelona

Edita: Ajuntament de Barcelona. Sector de Serveis Generals

Comitè editorial:

Núria Andreu
Maribel Baños
Manot Bueno
Antonio García-Villaraco
Xavier Mestres
Àngela Muñoz
Pepa Rico

Coordinació: Xavier Mestres
Redacció: Manel Torrejón
Fotografia: Roger Serrat
Maquetació: El Principal

lamunicipal@bcn.cat

D.L.: B.14.742-1990

HISTÒRIES DE L'AJUNTAMENT

Batejos a l'asfalt

La Ponència del Nomenclàtor

té la missió d'assignar noms als nous carrers de la ciutat.

pàgina/03

PREGUNTES PER A ...

Ricardo Szwarczer

El funcionari

a qui agradava el teatre

pàgina/04

GENT DE CASA

Antoni Bulbena

El psiquiatre de la tramuntana

pàgina/05

A DEBAT

Quina és per a tu

la principal meravella del món?

pàgina/06

CARTES DESPRÉS DE LA FEINA

pàgina/07

SEMBLA MENTIDA

pàgina/07

ENS INTERESSA

pàgina/08

Pilar Serrano, secretària de la Ponència del Nomenclàtor

Batejos a l'asfalt

La Ponència del Nomenclàtor té la missió d'assignar noms als nous carrers de la ciutat.

El nom d'una ciutat diu molt de la ciutat en qüestió. A la capital catalana el nom que li ha tocat, heretat dels romans, de l'antiga Bàrcino, li va com una jaqueta feta a la mida. Barcelona no es pot dir d'una altra forma. Així mateix, els noms dels carrers també parlen molt de Barcelona, de la seva història, dels seus habitants, de com pensen i de com deixen de pensar. Pilar Serrano, secretària de la Ponència del Nomenclàtor, "tota una institució municipal", és una mena de gelosa tesorera del procediment, gairebé més artesanal que burocràtic, segons el qual es bategen els nous vials i es rebategen alguns vials que per diferents motius han de canviar de denominació.

Actualment, en cartera esperen la seva oportunitat els noms de dos britànics insignes: Shakespeare i el més contemporani Freddie Mercury.

Parlem amb la Pilar i ens queda clar que sí, que la ciutat canvia urbanísticament, en uns barris més que en altres, i que aquesta evolució es reflecteix en els nous noms que van sortint als plànols. En la relació de noms aprovats per la Ponència i que esperen el seu torn per al baptisme d'un carrer, crida l'atenció el de Freddie Mercury, qui, fent duet amb Montserrat Caballé, va homenatjar Barcelona amb la seva potent i rockera veu. Com a curiositat, un altre gran britànic que també fa cua, en espera d'un vial a la seva il·lustre

alçada, és el dramaturg Shakespeare. Entre altres criteris, per donar llum verd a un nom de persona —ens subratlla la Pilar— hi ha la relació del personatge amb la història sociocultural de la ciutat —és el cas de qui va liderar Queen— o, si no és així, la seva universalitat —l'autor de Hamlet n'és molt, d'universal—.

Mercury i Shakespeare tindran carrer. Però, si anem més enllà de l'anècdota, trobem que en això de denominar carrers hi ha tendències. Així, si fem un repàs als darrers deu anys, observem que els noms de dona prenen cada vegada més protagonisme. De cada cent noms, cinquanta són de topònims o llocs. Els altres cinquanta corresponen a noms de persones: avui, el 6% d'aquests cinquanta noms són de dona, quan fa una desena d'anys només ho eren el 3%. "La historiadora Isabel Segura ha fet emergir noms de dona que havien fet coses importants per als barris de la ciutat", explica Pilar Serrano. Així, en els darrers anys, els jardins interiors de l'Eixample han estat batejats amb noms tan significatius com el de l'escriptora Montserrat Roig o el de la realitzadora de televisió Mercè Vilaret.

Arribats aquí, deu tenir interès per saber qui són els vocals que formen part de la Ponència del Nomenclàtor, que, en definitiva, és l'òrgan que valida (o no) els

noms proposats pels ciutadans i que, per la seva part, també en suggereix. A la Ponència, que es reuneix un cop cada dos mesos, hi són representats els sectors municipals següents: Urbanisme, Via Pública, Serveis Generals, Programa Municipal per a les Dones, Informació de Base i Cartografia; i no municipals, com: Consorci de Normalització Lingüística i una persona experta en Heràldica i Onomàstica, que és qui aporta informació sobre la història dels personatges que donaran el seu nom a un carrer de la ciutat. "Un cop un nom és aprovat per la Ponència per designar un carrer, el districte afectat ha de donar-hi el vist-i-plau en el seu Consell Plenari. Al final cal la signatura de l'alcalde per a l'aprovació definitiva".

Pilar Serrano és la secretària de la Ponència, mentre que la Presidència l'ocupa el regidor de Cultura.

En zones de creixement de la ciutat, com el Poble Nou, s'han obert molts carrers. Però si alguna vegada del que es tracta és de canviar el nom, en aquest cas un percentatge de veïns ha d'argumentar la sol·licitud i la Ponència valora si el cas pot afectar moltes persones, perquè un canvi obliga a canviar adreces a particulars i negocis. Una dada: "A Barcelona, actualment, hi ha uns 7.600 vials, aproximadament."

PREGUNTES
PER A ...

Ricardo Szwarczer

El funcionari
a qui agradava el teatre

El dramaturg T.S. Eliot i tot un talent de la literatura com Kafka van estar molts anys fent feina d'oficina, tot i la seva vena artística. Ricardo Szwarczer, que s'ha estrenat enguany com a director del Grec, també va ser durant molts anys un bohemí en una pell d'oficinista. Va treballar per al consistori de Buenos Aires, a la seva Argentina natal, on va anar adquirint progressivament responsabilitats culturals. D'allà va saltar a la direcció econòmica de teatres al seu país i a França. Aquest ciutadà de Buenos Aires i ciutadà del món —el seu accent argentí és matisat i és casat amb una britànica, per la qual cosa té la doble nacionalitat— ha apostat per un Grec més internacional i amb més sensibilitat pels joves.

Ricardo, d'on ve la teva vena escènica?
El meu germà estava vinculat al món del teatre. I a casa entrava molta música clàssica...

Una cultura musical que enllaça amb la teva experiència en la gestió de teatres d'òpera...
Sí, sí. És clar.

Com els lectors de La Municipal, vas treballar per a un ajuntament, el de Buenos Aires, durant molt de temps.
Sí. Vaig estudiar economia política i vaig ser funcionari durant vint-i-tres anys. A poc a poc, vaig anar tendint cap a l'àmbit de cultura al consistori de Buenos Aires. Se'm va encarregar el disseny organitzatiu de la secretaria de Cultura, la vessant relacionada amb pressupostos i contractes.

Quan vas fer el salt?

El 1975 em van donar molta autonomia per dirigir el Teatro de San Martín, al centre de Buenos Aires. El 1982 em vaig fer càrrec —primer com a administrador i després com a director general— del Teatro Colón, el teatre més bonic i amb millor acústica del món. A l'Amèrica Llatina no té punt de comparació. Vaig canviar el repertori d'un teatre que era el bastió de les classes altes. Vam representar-hi Mahagony, l'òpera de Kurt Weill i Bertolt Brecht, i va ser un èxit que es va arribar a escenificar a l'estadi Luna Park.

I un bon dia, te'n vas cap a París, la ciutat dels artistes. Per què Europa?

Me n'hi vaig per una passió... A França vaig ser el director artístic de l'Opéra de Lille. Més tard em vaig establir a Londres com a professional independent; muntava concerts i ballets amb una agència. Eren projectes que es representaven per tot el món.

Ets casat amb una britànica i tens la doble nacionalitat argentina-britànica, oi?

Així és. El cert és que he passat per un bon grapat de filtres al llarg de la meua vida...

Un dels objectius del recent Grec ha estat la internacionalització.

Internacionalització, en quin sentit?
En els sentits d'exportar talent local i de portar talents de fora. El compromís del Grec és amb la temporada local en uns mesos en què els números no serien tan bons.

També t'has proposat reduir la mitjana d'edat del públic del Grec.

Hem donat una oferta més àmplia pensada per als més joves. Per als més petits hem ofert l'obra Romeo i Julieta amb titelles.

El nou director del grec va deixar la seva feina a l'Ajuntament de Buenos Aires per la seva passió escènica

Una companyia petita i independent, quines vies té per poder formar part de la programació?

Sens dubte, al Grec tenen cabuda tots aquells projectes que tinguin valor.

A Barcelona creixen col·lectius com el dels immigrants i el de la gent gran amb molt temps lliure. El teatre s'hi sap adaptar o és un espectacle per a minories?

De la mescla en surt la riquesa. El Grec hi creu, en això. Com a mostra, Sacred monsters (Monstres sagrats), un espectacle de fusió de cultures: la ballarina era francesa i el ballarí, de Bangla Desh.

Antoni Bulbena

El psiquiatre de la tramuntana

Antoni Bulbena (cinquanta-tres anys) té un irresistible aire bohemí. El director de l'Institut d'Atenció Psiquiàtrica de l'Hospital del Mar deu ser un dels pocs doctes en la seva ciència que fan una conferència-concert tot sostenint una guitarra als braços. Un esdeveniment tan singular com aquest —que podem batejar com a *neuroconcert*, atesa la finalitat de les melodies— va aixecar el teló d'una edició barcelonina de la Setmana Mundial del Cervell, la també denominada Brain Awareness Week, que se celebra cada any a diverses ciutats del món de forma simultània.

Parlem de la conferència-concert del nostre protagonista: Bulbena era a la guitarra i la seva col·lega de disciplina (científica), Mara Dierssen, hi posava la veu. Arribats aquí, hem de fer l'anotació que l'Antoni és un estudiós de la influència de la música en el cervell. I hem de fer constar que també en sap molt dels efectes que hi té la xocolata. Potser per això només ell es pot permetre fer una comparació tan agosarada com la següent: a l'autopregunta de què tenen en comú una barra de xocolata i una sonata de Mozart, respon que ambdues estimulen la zona del nostre cervell que registra el plaer.

Però el camp de coneixement en què l'Antoni és possiblement més conegut és un de diferent, igual o més intrigant que els que us acabem d'esmentar. Aquests treballs en qüestió es dediquen a fixar la relació entre la meteorologia i l'estat d'ànim de les persones. Amb orígens familiars a l'Empordà, el cap de psiquiatria de l'Hospital del Mar ha pogut provar el que tots sospitàvem, el que el saber popular tenia força clar: que el vent de tramuntana neguiteja. “El 15% de la població és susceptible de resultar afectada per la meteorologia”, assegura. No fa gaire, Antoni Bulbena va publicar un treball en una revista científica dels Estats Units en què, gràcies a un treball de camp, relacionava els cops de calor amb la conflictivitat: més violència, més intoxicacions per drogues... “Ara bé, la meua aportació més revolucionària i original és el descobriment de la forta relació entre l'angoixa i la hiperflexibilitat de les fibres col·làgenes dels lligaments”, ens explica.

L'Antoni, catedràtic i avui tota una autoritat en la psiquiatria, va pertànyer a la primera promoció d'estudiants que es va formar a l'Hospital del Mar. Com a curiositat, us diem que va fer de metge de poble a Portbou, el poble de la seva mare. Al municipi gironí a tocar de França va formar part d'un “conjunt de rock-folk” en els seus anys universitaris. Ara, ens confessa, els seus gustos són més clàssics.

No ens podem oblidar de fer ressaltar “el programa del pla d'atenció integral al guàrdia urbà malalt”, del qual és director. El dia a dia dels guàrdies urbans pot ser dur, i aquest programa aporta una “teràpia a mida” quan cal. Davant l'èxit, que li va merèixer la medalla de la Guàrdia Urbana el 2006, s'ha portat aquesta experiència al col·lectiu dels bombers.

A
DEBAT

Quina és per a tu la principal meravella del món?

“L’Alhambra de nit és un espectacle”

Miguel Hernández
Serveis Tècnics d’Horta-Guinardó

En la competició de les meravelles del món he votat per l’Alhambra. Hi he anat diverses vegades: la meua dona és granadina. El darrer cop, era de nit; veure des d’allà la ciutat il·luminada és un espectacle, i l’atmosfera del palau de nit és molt més atraient. Fa molta més impressió que de dia.

“La Sagrada Família, pel seu simbolisme”

Teresa Sagarra
Gabinet d’Estudis Urbanístics

Per a mi, la primera meravella del món és la Sagrada Família. Per molts motius: quan sigui acabada, serà molt original, tota una obra d’art. I serà una obra molt representativa de l’art del segle XX. A més, a la Sagrada Família hi ha molt de simbolisme de la nostra terra. Visc al carrer de Provença i puc veure el monument des de casa meua.

“Els temples d’Abu Simbel”

Núria Vilaclara
Serveis Jurídics de Sarrià-Sant Gervasi

L’arribada, primer per aire i després caminant, als temples d’Abu Simbel a Egipte la recordaré sempre com un dels moments més emocionants de la meua vida. La seva grandiositat i perfecció provoquen sentiments molt especials que et transporten a temps llunyans i misteriosos, i una sensació particularíssima de pertànyer a la història. Per això, entre les que conec, és la meua “meravella preferida”.

“La meravella més gran és la meua filla”

Xavier Martínez
Departament d’Imatge i de Producció Editorial

La meravella més gran del món és la meua filla. Es diu Núria i el proper octubre farà quinze anys. Com a anècdota, recordo que el part va anar tan ràpid que no vaig poder ser present al quiròfan. Però, quan la vaig veure per primer cop, em vaig oblidar que m’havia perdut aquell moment tan màgic.

“L’Himàlaia és impressionant”

Àngel Bartolomé
Departament d’Administració de Sants-Montjuïc

La meua resposta és l’Himàlaia. Hi he anat dos cops i puc dir que es tracta d’un monument natural impressionant i, alhora, molt amenaçat, arran de la seva popularització com a destí turístic. Hi he anat pel cantó del Nepal i pel Nord de l’Índia. A Catalunya faig petites travesses pels Pirineus sempre que puc.

“La Cartuja de Granada em va deixar parat”

Miquel Martínez
Oficina d’Atenció al Ciutadà de Sants-Montjuïc

No diré l’Alhambra, sinó que destacaré la Cartuja, a la mateixa Granada. Quan la vaig veure per primer cop, quan tenia tretze anys, em vaig quedar parat. També m’agradaria fer ressaltar la catedral de Burgos, la catedral de Segòvia i, és clar, la Sagrada Família.

La selecció dels participants en aquesta secció es fa de forma aleatòria i és voluntària i desinteressada.

CARTEŞ DESPRÉS DE LA FEINA

Els funcionaris també tenim veu com a ciutadans, no només com a treballadors. Per això, La Municipal disposa d'un racó on tots podem expressar allò que ens complau o ens indigna de la nostra ciutat o del món.

Podeu adreçar les vostres cartes a lamunicipal@bcn.cat. Recordeu que els textos han d'anar sempre signats.

Pensem en reciclar

Fins ara ens semblava que reciclant una miqueta i tancant de tant en tant els llums ja posàvem el nostre granet de sorra per solucionar el problema del medi ambient. Això ha estat bé, per què negar-ho, però és evident que no n'hi ha prou.

Actuar pel medi ambient, per la subsistència dels nostres fills i nés, vol dir aplicar criteris ambientals a tota la nostra activitat personal i professional.

I el més curiós de tot és què prioritant el respecte per l'entorn ens tornem més eficients, racionalitzem els recursos i arribem a més gent i a la més necessitada, a més d'aconseguir sentir-nos més satisfets amb la nostra feina.

Només cal posar-s'hi. No cal esperar que arribi la normativa o l'ordre superior. Només cal pensar en cada moment, en cada acció, en cada responsabilitat, en cada projecte; pensar què puc fer per estalviar energia, aigua i recursos; què puc fer per generar menys residus i soroll, i què puc fer per difondre aquestes accions.

Així de senzill, així d'important. No t'ho pensis més i sumem esforços.

Francesc Roma

SEMBLA MENTIDA

Sembla mentida...

No és un acudit, no. Tot i que, si ho fos, es tractaria d'un acudit molt dolent. El que us anem a explicar és una anècdota. Una anècdota ben certa. Una anècdota que prova que hi ha qui no té gaire clara la diferència entre objecte i persona humana.

Procedim a fer-vos-en el relat. Un grup de turistes a Barcelona perd un dels seus companys. Resolutius, fan camí cap a l'oficina de troballes municipal, que sent la petició més insòlita que es pot sentir en unes dependències que es dediquen a guardar objectes perduts a l'espera que els legítims amos en reivindiquin la pertinença: "Hem perdut una persona del grup i hem vingut a veure si la trobem".

"Van venir aquí, en comptes d'anar a la comissaria!", ens expliquen encara no recuperats de la sorpresa els companys de l'oficina de troballes. Déu n'hi do!

Sembla mentida...

Una altra anècdota per fer-se'n creus...

Una senyora va venir a fer les seves gestions a l'Ajuntament i, una vegada explicat el seu cas al personal, va omplir la seva corresponent instància.

Vam donar un imprès de sol·licitud a la senyora, i la nostra sorpresa va ser en veure que a l'espai on havia d'exposar els motius de la instància, "EXPOSO", ella hi havia escrit: "Yo no tengo esposo".

Ella no tenia marit, i ho va voler deixar ben clar!

Per fer-ne un llibre...

Aquestes són les anècdotes que hem recollit en el Consell de Redacció de La Municipal. Estem convençuts que heu viscut un bon grapat de fets insòlits i volem que els compartiu. Envieu-nos-els a lamunicipal@bcn.cat i els publicarem!

ENS
INTERESSA

📌 Punts d'Autoservei: una nova iniciativa per seguir millorant l'Atenció al Ciutadà

Des de l'Ajuntament s'està treballant per posar les eines tecnològiques que facilitin els tràmits dels ciutadans amb l'Administració i perquè el personal de les OAC pugui concentrar-se en tasques més complexes i de més valor afegit.

Per aquest motiu, s'estan començant a instal·lar els Punts d'Autoservei, amb els quals es pretén que els ciutadans puguin resoldre des d'un terminal interactiu els tràmits més utilitzats, i així realitzar múltiples serveis d'una manera ràpida i automàtica.

El primer punt d'autoservei es va instal·lar al districte de l'Eixample, i durant aquests primers mesos d'implantació s'està avaluant-ne l'ús i la resposta dels ciutadans, per tal de valorar la incorporació de nous tràmits. Inicialment s'ofereixen volants d'empadronament (volant de residència i volant de convivència) i els tràmits de l'impost de circulació (certificat de pagament de l'impost i còpia del document per pagar-lo), que representen més del 55% del volum dels tràmits que es realitzen a les OAC de manera presencial.

Aquesta primera fase permetrà fer les adaptacions oportunes abans del desplegament general a la resta d'OAC, sub-OAC i altres punts de referència, com ara biblioteques, centres cívics, mercats, etc.

Amb aquesta nova iniciativa, l'Ajuntament de Barcelona farà realitat un dels mandats que recull l'Ordenança reguladora de l'Administració electrònica: apropar l'Administració al ciutadà a través de les tecnologies de la informació i la comunicació.